

meget kunde der opnaas ved at anvende de Beløb, Arbejdsløsheden i denne Industri koster, paa denne Industri for at holde den vedlige? Hvilket andet Middel af hvilken som helst Art kan anvendes for at sætte Arbejder i Gang indenfor denne Industri? Saaledes tror jeg denne Krise kunde behandles, ikke ud fra generelle filosofiske, Wilsonske Punkter, men ved Undersøgelse, konkret, af det enkelte Tilfælde og en ganske udoktrinær Behandling af hvert enkelt Tilfælde. Thi det, som er Faren, er, at denne Krise kommer til at ødelægge for meget. At Krisen ender, hvilket jeg ved at Regeringen sætter sin Lid til, er givet; men Spørgsmaalet om en Krise er aldrig Spørgsmaalet om, hvorvidt den ender, men om, hvad den, medens den varede, har ødelagt.

Derfor er det ogsaa urigtigt, naar den højtærede Ordfører gentager, at nu viser jo Kronen, at den atter har kunnet genvinde sin Værdi, og nu har vi jo atter Handelsbalancen i Orden. Det, som er foregaaet, det er det, som vi kommer til at føle Smerterne af. Og at Handelsbalancen nu er genoprettet, betyder aldeles ikke, at der er Sundhed og Styrke i Landet, men det betyder ganske simpelt hen, at vi paa visse Omraader ikke har Penge at købe for nu, at en hel Del af Landets Erhvervsliv henligger i en Svækkelsestilstand. Men for at man dog ikke skal fæste sig ved denne Forestilling om, at Kronens Forhold er saa vidunderlig, og at det har rettet sig, skal jeg blot nævne Kronens Valutatotal for den Dag, da det radikale Ministerium gik af, og Tallene nu. Den 29. Marts 1920 stod Sterling i 21,28, nu er den i 21,85; Dollar stod i 544, i Gaar var den i 551; den svenske Krone stod i 117, i Gaar stod den i 127,35. Man vil altsaa se, at Kronen har ikke indvundet noget som helst i Forhold til det Tidspunkt, da det tidligere Ministerium traadte tilbage. Det, den har indvundet, er, at den har passeret et Højdepunkt under den Politik, som er ført af det nuværende Ministerium, og atter er faldet tilbage til det Punkt, hvor vi forlod den i sin Tid.

Ved Siden af Undersøgelsen af Industriens Forhold, som kun omfatter en Del af Arbejdsløsheden, vil det være rigtigt at tage Spørgsmaalet om den øvrige Arbejdsløsheds Behandling op, og jeg maa sige, at helt forstaar jeg ikke den nuværende Regerings Politik paa dette Omraade. Hvis det er dens Opfattelse, at det er ønskeligt at erstatte Arbejdsløshedsunderstøttelse med Arbejde, maa det dog være Regeringens Op-

gave at fremskaffe saa meget nyttigt og saa vidt muligt produktivt Arbejde som gørligt, og det maatte dog ske ved, at man forsøgte paa at iscenesætte nogle af de store økonomiske Planer, som vi har haft her i Landet med Hensyn til Udviklingen af vor Samfærdsel, det maatte være ved at iværksætte store Arbejder vedrørende vore Overfartsforhold, Lille Bælts Broen og saadant. Ved saadanne store Arbejder vilde man dog lade Arbejderne, som arbejdede, gøre et virkelig produktivt, nyttigt Arbejde for vort Fremtidssamfund, og Midlerne hertil vilde, selv om de skulde laanes, ikke være kastet ud af Vinduet. Men det er ikke urigtigt, hvad Regeringens eneste Tilhænger her i København — ja, jeg mener i Borgerrepræsentationen her i København —, Hr. Overlæge Rubow, i Gaar skrev i Berlingske Tidende, at selve det Forslag, som Regeringen har forelagt om at iværksætte unødvendige Arbejder, er den haabløseste Maade at løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet paa, at det er en Øsen i Danaernes Kar. Arbejde i Gang paa Arbejdsstedet, det produktive Arbejde i Gang der, hvor det er skabt, det maa være Maalet; men kan man ikke tilvejebringe dette, saa maa det da være det virkelig produktive Samfundsarbejde af den Art, som jeg nævnte, eller Arbejder af stor kulturel Betydning, man søger at sætte i Gang. Det er derfor ikke til at forstaa Tanken i, at Regeringen paa den ene Side kræver et mægtigt Arbejde, og at paa den anden Side Statsministeren nægter Kultusministeren at ned sætte et Udvalg til at undersøge Spørgsmaalet om Opførelse af en ny Museumsbygning. Der er ingen som helst Sammenhæng indenfor denne Politik, og endnu mindre Sammenhæng bliver der i den, naar Regeringen foreslaar, at vi skal bygge Gesandtskabsbygninger i Peking, eller at vi skal anvende store Beløb paa at reparere vore Gesandtskabsbygninger i Paris. Det er dog ikke Arbejde i Udlandet, vi skal sætte i Gang, men det er Arbejde herhjemme. Der er overhovedet slet ingen Sammenhæng i Regeringens Politik, ej heller i dens Sparepolitik.

Naar Krisen har haft det Forløb, som den hidtil har haft, og saa lidt er sket, er paa ingen Maade Industrien selv uden Skyld deri. En Hovedårsag til, at Industrien ikke er naaet længere, er, at den stadig har stræbt efter noget, som den vidste eller burde vide den ikke kunde opnaa. Den har sat al sin Agitation ind paa at faa en Toldbeskyttelsesretning drevet frem her i Landet, faa tilvejebragt en à jour Føring af Toldsatserne eller en Særtold af den ene eller